

Kerényi Tamás

NAPLÓ ANGLIÁBÓL

2020.10.09.

Álompor, ments meg ettől a várostól, sóhajtom, és töltök még a whiskyből. Péntek van, este, már mindenki alszik, előveszem a füvet is, kemény lesz, de kemény volt a hét is, meg egyáltalában mostanában minden az, meg fel a járványgörbe. A kertben ülök, a szél messzire hordja az édeskés füstöt. Lábam alatt hangyák szaladgálnak, furcsa ábrákat rajzolva. Ráébredek, senki sem értette meg eddig, hogy ők is értelmes lények, egyszerűen nem volt rá idő, hogy csak ülünk, és megfigyeljük a körülöttünk működő világot. Hihetetlen összefüggésekre jövök rá, majd észreveszem, hogy mindegyik kis állatka egy irányba mutat, mintha valamit közölni szeretnének velem. Ásni kezdek, a föld porhanyós, érzem, ahogy az apró rovarok végigmásznak testemen, a ruha alá is bebújnak. Értem a lábaikkal üzenő morzejeleket, de nincs idő jegyzetelni. Egy furcsa tárgy akad a kezembe, homályosan látok, oldalán rajzolat, talán írás lehet. Ez a terület legelő volt régen, mi lehet vajon, középkori, kelta?

Mennyit kerestem ezt a dobókockát, szól reggel a feleségem. A hangyák, próbálom magyarázni kábán, furcsa félálomban, hangom kásás, fejem lüktet, nem tudok megszólalni. Láttad a kertet?, mutatja, valami állat már megint itt ásott éjszaka, és elárasztottak minket a bogarak.

2020.10.07.

Papa, neked ugye volt híres ember a családban? Ül az asztalnál, engem néz, előtte tablet, valamit tanul. Alig érkeztem haza, a kérdés váratlanul ér. Az ajtónak támaszkodom, a semmibe révedve elgondolkodom. Hát a maminál inkább, először is, aki azt az agyagrobotot építette Prágában, aztán egy másik, ő pedig a sugárhajtású hajtóművet találta fel. Nem, nem, szól közbe, mesélted, volt egy lyuk az oldalán, amikor megsebesült, mert harcolt. Ja igen, ismerem el, a nagyapám. Leülök a recsegő székre, ki kéne cserélni, egy már összedőlt alattam, hát az a tordai csatában történt a second world war alatt, valami temetőben oldalba lőtték. Aztán azt vette észre, egy-

re furcsább dolgok történnek, először is, füttyülni tud vele. Ez nagyon vicces volt, egyszer nekem is megmutatta. Aztán kiderült, hogy a nyílással szabályozni tudja, mekkora legyen, összemegy, meg vissza. Be tudott mászni, ahová más nem, sokat segített neki a fronton a felderítésekben, ki is tüntették érte, meg arra is jó volt, hogy később túléljen mindent, sűrű évek jöttek. Aztán öregedett, és már nem ment olyan jól, azt hiszem, szivárgott a levegő. Egyre csak fonnyadt a teste, kisebb és kisebb lett, egy napon aztán teljesen eltűnt.

2020.10.06.

Este van, a családi ágyon kártyázunk, én meg a lányom. Ritka esemény, hogy sikerül időt szakítani bármiféle közös programra, későn végzek, ők pedig rendes utcagyerekként sötétedésig játszanak kint iskola után. Igyekszem összeszedni tehát magam, megbecsülni ezt a kevés időt is. Először arra gondolok, majd hagyom nyerni, végtére is gyerek, ne vegyem el rögtön a kedvét. Később rá kell döbennem, lemos a pályáról, hiába taktikázom, folyton nyer, nem jövök rá, hogyan csinálja. A földön halomban állnak az édességek, nyalóka, csoki, némi pénz is. Azt a babáimtól nyertem, feleli büszkén, a párnára heverő alakokra mutat. Elismerően mosolygok, milyen jó, amikor még hinni tudunk az ilyenben. Ekkor kopogás hallatszik az ablak felől, a gyerek legyint, csak a fogtündér az, de megint veszíteni fog. Azért engedd be, kérlek, szól. Persze, benne vagyok a játékban, felkelek, a függönyt elhúzva észreveszem, egy fehér ruhás alak lebeg kint a magasban. Olyan, mint egy óriási szitakötő, hátán a szárnyak gyorsan verdesnek, kezében egy zacskó egyfontost csörget. Ő nem ellenfél, hallom, vele csak gyakorolok, ha felnövök, a halált akarom legyőzni.

2020.10.02.

Idióta, vetem oda a vita végén a félretolt üveg mögött ülő recepciós csajnak, sarkon fordulok, és továbbmegyek. Péntek lévén a heti timesheetet¹ beteszem a fiókba, hallom, ahogy kiabálva kiront az előtérbe. Kreol bőre most egy árnyalattal sötétebb, üvöltve követeli, ismételjem meg, amit mondtam. Közlebb megyek, egy darabig nézzük egymást, látom, olyan ideges, mintha legalábbis kelet-európai volna. Két lépést teszek előre, mivel úgy tűnik, le akar keverni egy pofont, és akkor nincs más választásom, vissza kell adnom, és így talán elkerülhető. Már közvetlenül az arca előtt járok,

¹ Jelenléti ív (ang.)

zavarba jön, megismétlem előbbi kijelentésem. T'wat,² sziszezi, elviharzik. Az éppen belépő shunter driver³ kíváncsian figyeli a jelenetet, mi történhetett, hiszen alig egy perce váltottam vele pár udvarias szót. Feltűnik a nőnél fejfelé alacsonyabb, erősen pocakosodó lovag is, nálam is kisebb, valamit kiált. Megértően lendítem előre kezem, mert úgy tartom, egy férfinak ösztönös és helyes reakciója megvédeni a hozzá tartozó nőt, it's not your business,⁴ mondom, miközben a szájába tolom egyik kezem, majd fogait szétfeszítve letépem az állkapcsát. Az irodába már a letört pulttal lépek be, annyira belemelegedek, hogy agyonverek mindenkit. Milyen nehezen török be egy koponya, szakad le egy végtag, a wc-be is benézek. Az udvarra kiérve fáradtan támaszkodom neki a dízelkútnak, az asztalon talált öngyújtóval lánggra lobbantom az alattam lévő tartályt. A robbanás elsöpri a telephelyet, vörös, narancs lobbanással magasra kavarognak a lángok. A füstfelhőben szállva meglepve veszem észre, milyen közel van a tenger. Eléred az eső, látni a romokat gőzölgő a hatalmas bombatölcsérben. Néhány járókelő felfelé bámul. Nem szeretem, ha valaki levegőnek néz.

2020.10.01.

A tengerpart mellett magas út vezet, mélyen belátni a víz felé, sziget emelkedik ki az apályból. A túlsó parton Wales dereng Newport, Cardiff házaival. Egy posh, azaz elit öregek otthona felé kanyarodom éppen, az utolsó fuvar mára. Rakományom egy raklap darált marhahús, halal, azaz muszlim módon kóser, sokan szeretik, mert így ügyelnek a minőségre. Nem kedvelem ezt a helyet, mert egy szűk parkolóban kell megfordulni, de ma szerencsére csak félig tele, így a félig üres részen kényelmesen manőverezhetek. Belépek az egyszintes épület hátsó bejáratán, sehol senki, a frissen festett konyha kihaltan döng, asztalon gőzölgő kávéscsésze, a lámpák égnek, valami fő. Megcélozom a távolabbi sarkot, a kilincs enged, nyitva az ajtó, egy folyosóra jutok ki. Alacsony, tömzsi néger férfi jön velem szembe, öltönyéhez szorítva egy vr-sisakot tart. Elmesélem neki, úgy tűnik, zombitámadás volt az imént a konyhában, mindenki elmenekült. Mivel jelenlegi státuszom munkásosztály, így bátran viccelődhetek bárkivel. Szerencsére a fickó veszi a lapot, felnevet, sajnálja, de nem tud segíteni. Elköszönök, visszafordulok: de ha már itt vagyok, mi ez, amit lóbál, kérdezem. Feleme-

² Fasz (ang.)

³ Tolató sofőr (ang.)

⁴ Nem a te dolgod! (ang.)

li a leginkább bűvár felszerelésre hasonlító szerkezetet, megcsillan mellén a kitűző, dr., olvasom. Ez a bentlakók kényelmét szolgálja, terápiás célból használjuk. Értetlen arcomat látva int, jöjjön, megmutatom. Nem zavarjuk őket? Á, dehogya, úgyse látják meg magát, hiszen mást néznek, mosolyog. Az egyik terem előtt megállunk, az üveglakon át kórházi ágyakat pillantok meg, mindegyiken fekszenek, maszkot viselnek. Mi történik?, suttogom, az az érzésem, valamit kilesünk épp. Nézze, azt ott a bal oldalon, őt sose látogatják, de mindig mosolyog, ha felkel, elmeséli, a fia miket hozott neki, sőt a múltkor kirándulni is elvitték a hegyekbe. Öreg és beteg emberekről van szó, esetükben összemosódik álom és realitás. Hogyan működik ez az íz?, kérdezem. A fejek néha aprókat mozdulnak, beszéd foszlányait is ki-venni vélem. Az ember vágyait képezi le, persze beleépítettünk blokkolót, ami a negatív gondolatokat nem engedi visszacsatolni, illetve felkínál pozitív válaszokat. És hogy is mondjam, nincsenek tabuk, nézek rá félszegen. Hát ők is emberek, például az egyik férfi fantasztikus orgiákról számol be folyton, de hát mi itt azért vagyunk, hogy igyekezzünk megszínesíteni utolsó napjaikat. És hát ez egy bevallottan prémium-szolgáltatás, és én lennék a legboldogabb, ha a szélesebb tömegek számára is elérhetővé válna, de hiszem, hogy ez a jövő. Jöjjön erre, ezt még megmutatom, mert látom, érdekli, tudja, én vagyok az egyik fejlesztő.

A folyosó végén benyit egy sötét terembe, nos, itt vannak azok, akik innen már nem kelnek fel, ugye érti. Aztán mi vesszük le róluk a maszkot. Nézze azt a nénit ott, járni se tud, de figyelje meg, táncol a lábával, énekel, a fiatalkorát éli át újra, neki talán ha pár napja lehet még hátra. Vannak, akik mozdulatlanul töltik az egész napot, persze monitorozzuk az agyhullámokat folyamatosan. Ezekben az esetekben is magas adatáramlást tapasztalunk, ők búcsúznak, mondhatni életük filmjét nézik újra. Persze megvan a technika a külső leolvasásra, de nálunk fő a diszkréció. Akarja maga is kipróbálni?, nyújtja felém a sisakot. Öntől függ, mit lát majd benne. Kényelembe helyezem magam az egyik széken, és felcsatolom a gépet.

2020.09.29.

Megcsörren a telefon, a főnököm hív, épp végeznék, már a papírmunkára várok. Ma úgy tűnt, korábban hazaérhetek, legalábbis ezt reméltem egészen eddig a pontig, mert tudom, hogy mi következik. Hi, mondom, itt nem ismerik a hallót, ennyit a legendáról, hogy az egész világon elterjedt magyar kifejezés. Ugyan el tudnék-e menni még egy helyre, mondom, persze, mert mit is tehetnék. Papírt veszek elő, írom a címet, mégis mi lenne

az? Elég különleges szállítmány, kezdi a boss körülményesen, neked nem is kell törődnöd vele, bepakolják, plomba megy a zárba, egyszerűen leszál-
lítod, aztán ott kiszedik. És legyen bekapcsolva a fagyasztó, jó, ez nagyon fontos! Rendben, úgyis mindjárt végzek itt, és megyek, na, de ez valami veszélyes áru? Elég furcsának találok ezt a dolgot, mert sose szoktuk lezárni a teherautót, és azt végképp nem kötik ki, hogy menjen a hűtő. Kis szünet után fojtott hangon szólal meg, tudod, covid, szóval hát izé, testek, de fertőtlenítik a végén, ne aggódj, érted, különleges a helyzet, eléggé örület az, ami most itt folyik. Jó, persze, viszlát, lerakjuk, hát erre úgyse lehetett mit mondani. Gyorsan odaérek, egyórás laza út, feltűnik egy átlagos hűtőház. A portára érve elmagyarázzák, hova kell menni, csak maradjak bent a vezetőülésben, a srácok megcsinálnak mindent, ha végeztek, szólnak. Betolatok, egy pillanatra még látom a vegyvédelmi ruhás dolgozókat a loading bayben,⁵ majd elfekszem hátul az ágyon. Felhangosítom a zenét, ne is halljam, mi folyik, kicsit azért aggaszt a tudat, hogy mit viszek. Nem tudom, mennyi idő telik el, kopognak az ajtón, mehetek, szállítólevél nincs, a célállomásnál úgyis tudnak mindent, és kapcsoljam be a hűtést. Az autópálya üres, igyekszem nagyon finoman vezetni, a zene most hangosabban dübörög, nehogy bármi is beszűrődjön hátulról. A célnál gyorsan kipakolnak, nem nézek a visszapillantóba, csak amikor a nagynyomású tisztító elkezd zúgni, és meglátom a füstfelhőt. Most már üresen tövig nyomom a pedált a telephely felé. Hazaérve félve nyitom ki a csomagteret, bemászok, de semmi sem utal arra, hogy mi volt ott bent. Az is megfordul a fejemben, a főnököm talán csak viccelt. Indulok kifelé, amikor megcsillan a padló repedésében valami. Egy aranygyűrű.

2020.09.27.

Olyan kevés időt tudok veletek tölteni, kiáltom a gyerekeimnek, s ezután egyetlen mozdulattal megállítom az időt. A játszótéren fejünk felett köröző sirályok belemerevednek a szárnycsapásba, a kutyasétáltató felemelt lábbal, kinyújtott kezével mozdulatlanul, a kutya tátott szájával vár a lebegő teniszlabdára.

Most addig lehet fogócskázni, amíg meg nem unjuk. Üdvivalgás fogadja a bejelentésem. Éhesek se lesztek, mert nem múlnak a percek, mindig ugyanaz a pillanat marad. Papa, de akkor miért mozgunk? Megvakarom a fejem, én se értem pontosan, hogyan, de mégis működik. Suli se lesz hol-

⁵ Rakodóhely (ang.)

nap, ne, csak azt ne!, könyörögnek. Indítsd újra, látom arcukon a kétségbe-
esést. Azt hiszem, ezt sose fogom megérteni, nem is generációs, kulturális
a szakadék, hogy szeretik az iskolát. Jó, mondom, és a madarak rögtön vij-
jogni kezdenek, a környék megelevenedik. Akkor viszont nyomás haza, ki
kell készíteni a holnapi uniformot, fürdés stb. Ez láthatólag megzavarja őket.
Felemelem az ujjam: gyerekek, viszont ha nem telik az idő, nem késtek le
semmiről, mindegy, mikor indul újra! Így hát azóta játszunk.